

Sygn. akt VII U 1048/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożenna Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Wronkowska

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2016 r. w Gdańsku

sprawy J. K.

przy udziale M. K. (1), K. Ł. (1), W. P. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o ustalenie istnienia bądź nieistnienia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym wobec K. Ł. (1), M. K. (1) i W. P. (1) oraz wydanie zaświadczeń

na skutek odwołań J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia z dnia 20 lutego 2015 r. nr (...) (...)

z dnia 24 lutego 2015 r. nr (...),(...)

z dnia 25 lutego 2015 r. nr (...),znak (...)- (...),

I. oddala odwołania;

II. zasądza od odwołującego się J. K. na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 180,00 (słownie: sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 1048/15

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 25 lutego 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. (Dz. Urz. UE L 166 poz. 1 z 30.04.2014 r.), w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. (Dz. Urz. UE L 284 poz. 1 z 30.10.2009 r.) dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i Rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 465/2012 z 22 maja 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz

(...) z dnia 12 czerwca 2009 r. dotycząca wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie dla pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym stwierdził, iż ubezpieczony **K. Ł. (I)** nie podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od dnia 01 grudnia 2013 r. do dnia 08 marca 2014 r., uchylając zaświadczenie dotyczące w/w z dnia 25 listopada 2013 r. za okres od dnia 01 grudnia 2013 r. do dnia 30 listopada 2015 r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wyjaśnił, że zgodnie z art. 12 ust 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. osoba, która normalnie wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego pod warunkiem, że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysłana, aby zastąpić inną osobę.

W związku z tym organ rentowy wskazał na art. 14 rozporządzenia (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia 883/2004, który zawiera szczegółowe regulacje m.in. art. 12 rozporządzenia podstawowego, gdzie odnosząc się do sformułowania „która normalnie tam prowadzi swą działalność” odnosi się do pracodawcy zazwyczaj prowadzącego znaczną część działalności, inaczej niż działalność związana z samym zarządzaniem wewnętrznym, na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swą siedzibę, z uwzględnieniem wszystkich kryteriów charakteryzujących działalność prowadzoną przez dane przedsiębiorstwo. Odnośne kryteria muszą zostać dopasowane do specyficznych cech każdego pracodawcy i do rzeczywistego charakteru prowadzonej działalności.

Pozwany odniósł się także do decyzji nr A2 dotyczącej wykładni art. 12 rozporządzenia (WE) 883/2004, wskazując, iż określa ona warunki zastosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004.

Pierwszym z nich jest istnienie bezpośredniego związku między pracodawcą a zatrudnionym przez niego pracownikiem. Drugim jest istnienie więzi dla celów stosowania art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 „znaczną część pracy najemnej” wykonywana w państwie członkowskim oznacza znaczną pod względem ilościowym część pracy najemnej wykonywanej w tym państwie członkowskim, przy czym nie musi to być koniecznie największa część tej pracy. W celu określenia czy znaczna część pracy najemnej jest wykonywana w danym państwie członkowskim jako kryteria orientacyjne należy uwzględniać czas pracy i/lub wynagrodzenie. W ramach ogólnej oceny spełnienie powyższych kryteriów w proporcji mniejszej niż 25% tych kryteriów wskazuje, że znaczna część pracy nie jest wykonywana w danym państwie członkowskim.

W ramach kontroli w maju 2014 r. przeprowadzonej u płatnika składek C. J. K. w G. ustalono, iż poświadczył on nieprawdę w celu uzyskania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym dla pracowników delegowanych na terytorium innego Państwa Członkowskiego UE na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. (Dz. Urz. UE L 166 poz. 1 z 30.04.2004 r.).

W ramach teźże kontroli ustalono, iż średnie obroty płatnia w P. w 2010 r. wynosiły zaledwie 17.900 zł, zaś osiągnięte na terenie N. 16.816 €. W 2011 r. zaś roku obroty wynosiły odpowiednio 8.459,93 zł w P. przy 64.384 € w N. – zatem na poziomie niższym niż w/w 25%.

W ocenie pozwanego działalność płatnika składek w P. ograniczona była do zarządzania wewnętrznego – co potwierdza okoliczność, iż w latach 2012-2013 płatnik przez większość miesięcy delegował swoich wszystkich pracowników do pracy w N., nie pozostawiając w P. ani jednego pracownika (k. 314-316 akt ubezpieczeniowych K. Ł.).

Odwołanie z dnia 23 marca 2015 r. od powyższej decyzji wniósł płatnik J. K., zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę (k. 2-6 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 19 maja 2015 r. na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zaprezentowane w treści zaskarżonej decyzji (k. 121-122 akt sprawy).

Decyzją nr (...) z dnia 20 lutego 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. (Dz. Urz. UE L 166 poz. 1 z 30.04.2014 r.), w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. (Dz. Urz. UE L 284 poz. 1 z 30.10.2009 r.) dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i Rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 465/2012 z 22 maja 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz (...) z dnia 12 czerwca 2009 r. dotycząca wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie dla pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym stwierdził, iż ubezpieczony **W. P. (1)** nie podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od dnia 08 września 2011 r. do dnia 07 września 2013 r., uchylając zaświadczenie dotyczące w/w z dnia 15 września 2011 r. za okres od dnia 08 września 2011 r. do dnia 07 września 2013 r. – powielając w uzasadnieniu argumentację jak w decyzji powyżej (k. 384-385 akt ubezpieczeniowych W. P.).

Odwołanie z dnia 23 marca 2015 r. od powyższej decyzji wniósł płatnik J. K., zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę (k. 176-180 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 22 maja 2015 r. na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zaprezentowane w treści zaskarżonej decyzji (k. 291-292 akt sprawy).

Decyzją nr (...) z dnia 24 lutego 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. (Dz. Urz. UE L 166 poz. 1 z 30.04.2014 r.), w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. (Dz. Urz. UE L 284 poz. 1 z 30.10.2009 r.) dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i Rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 465/2012 z 22 maja 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz (...) z dnia 12 czerwca 2009 r. dotycząca wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie dla pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym stwierdził, iż ubezpieczony **M. K. (1)** nie podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od dnia 10 marca 2011 r. do dnia 09 marca 2013 r. oraz od dnia 10 maja 2013 r. do dnia 09 maja 2015 r., uchylając zaświadczenia dotyczące w/w z dnia 10 marca 2011 r. za okres od dnia 10 marca 2011 r. do dnia 09 marca 2013 r. oraz z dnia 23 kwietnia 2013 r. za okres od dnia 10 maja 2013 r. do dnia 09 maja 2015 r. – powielając w uzasadnieniu argumentację jak w decyzji powyżej (k. 797-796 akt ubezpieczeniowych M. K.).

Odwołanie z dnia 23 marca 2015 r. od powyższej decyzji wniósł płatnik J. K., zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę (k. 363-367 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 22 maja 2015 r. na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zaprezentowane w treści zaskarżonej decyzji (k. 423-424 akt sprawy).

Zarządzeniami na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2016 r. Sąd na mocy art. 219 k.p.c. połączył do wspólnego rozpoznania sprawy wszystkich trzech w/w odwołań oraz dalszego prowadzenia pod sygn. akt VII U 1048/15 (k. 359 i 476 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek J. K. prowadzi od dnia 13 kwietnia 1990 r. pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...) w G..

Głównym przedmiotem tejże działalności jest wykonywanie elementów oraz całości instalacji wodno-kanalizacyjnych, ciepłych, gazowych i klimatyzacyjnych.

dowód: wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 257 akt ubezpieczeniowych M. K., dane z wpisu w rejestrze REGON Głównego Urzędu Statystycznego – k. 256 akt ubezpieczeniowych M. K.

W latach 2009-2013 płatnik składek w ramach prowadzonej działalności gospodarczej świadczył usługi także na terenie Polski i zatrudniał kadrową.

okoliczność bezsporna

Ubezpieczony **K. Ł. (1)**, urodzony w dniu (...), był zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) w G. w okresie od dnia 30 września 2013 r. do dnia 08 marca 2014 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarza przy produkcji kanałów wentylacyjnych i kształtek – najpierw na podstawie umowy na trzymiesięczny okres próbny, następnie na czas nieokreślony.

W umowie o pracę z dnia 30 września 2013 r. wskazano wprost, iż ubezpieczony zatrudniony został do wykonywania kontraktu w T. (N.) oraz w P..

Faktycznie zaś ubezpieczony wykonywał pracę na rzecz płatnika składek wyłącznie w N..

dowód: umowa o pracę na okres próbny z dnia 30 września 2013 r. – k. 195 akt ubezpieczeniowych M. K., świadectwo pracy z dnia 08 marca 2014 r. – k. 199 akt ubezpieczeniowych M. K.

Ubezpieczony **W. P. (1)**, urodzony w dniu (...), był zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) w G. w okresie od dnia 25 lipca 2011 r. do dnia 05 listopada 2013 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarza-spawacza przy produkcji kanałów wentylacyjnych i kształtek – najpierw na podstawie umowy na trzymiesięczny okres próbny, następnie na czas nieokreślony.

W obydwu umowach o pracę wskazano wprost, iż ubezpieczony zatrudniony został do wykonywania kontraktu w T. (N.) oraz w P. – faktycznie pracował wyłącznie w T..

Faktycznie zaś ubezpieczony wykonywał pracę na rzecz płatnika składek wyłącznie w N..

dowód: umowa o pracę na okres próbny z dnia 18 lipca 2011 r. – k. 265 akt ubezpieczeniowych M. K., umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 18 października 2011 r. – k. 267 akt ubezpieczeniowych M. K., świadectwo pracy z dnia 06 listopada 2013 r. – k. 269 akt ubezpieczeniowych M. K., zeznania ubezpieczonego W. P. (1) – protokół skrócony k. 485-486 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 487 akt sprawy

Ubezpieczony **M. K. (1)**, urodzony w dniu (...), był i pozostaje nadal zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) w G. łącznie od lat 90. XX wieku, w tym w okresie od dnia 11 września 2008 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza-montera przy produkcji kanałów wentylacyjnych i kształtek – najpierw na podstawie umowy na trzymiesięczny okres próbny, następnie na czas nieokreślony.

Ubezpieczony pełni funkcję brygadzysty – nadzorował innych monterów instalacji.

W obydwu umowach o pracę wskazano wprost, iż ubezpieczony zatrudniony został do wykonywania kontraktu w T. (N.) oraz w P..

Faktycznie zaś ubezpieczony wykonywał pracę na rzecz płatnika składek wyłącznie w N..

dowód: umowa o pracę na okres próbny z dnia 11 września 2008 r. – k. 167 akt ubezpieczeniowych M. K., umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 15 grudnia 2008 r. – k. 170 akt ubezpieczeniowych M. K., zeznania ubezpieczonego M. K. (1) – protokół skrócony k. 475-476 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 477 akt sprawy

Pracodawca zgłaszał pracowników do polskiego systemu ubezpieczeń społecznych oraz do ubezpieczenia zdrowotnego.

dowód: protokół kontroli z dnia 21 maja 2014 r. – k. 5 i 8v akt ubezpieczeniowych M. K.

Płatnik składek kierował pracowników, w tym ubezpieczonego, do pracy za granicą w celu realizacji kontraktów zawartych z kontrahentami niemieckimi – głównie do T..

W przerwach pomiędzy kontraktami i wykonywaniem pracy w N., pracownicy płatnika m.in. korzystali z urlopów bezpłatnych.

Wynagrodzenie – wypłacane w systemie akordowym – pracownicy płatnika otrzymywali w walucie euro.

Podatek dochodowy od osób fizycznych w zakresie pracowników płatnika opłacany jest w N..

Pracodawca nie wypłacał pracownikom należności z tytułu podróży służbowych.

dowód: protokół kontroli z dnia 21 maja 2014 r. – k. 1-9 akt ubezpieczeniowych M. K.

Pozwany organ rentowy:

- w dniu 25 listopada 2013 r. wydał płatnikowi składek zaświadczenie A1 o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej, dotyczące ubezpieczonego K. Ł. (1) i okresu jego zatrudnienia w C. J. K. w G. od dnia 01 grudnia 2013 r. do dnia 30 listopada 2015 r.
- w dniu 15 września 2011 r. wydał płatnikowi składek zaświadczenie A1 o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej, dotyczące ubezpieczonego W. P. (1) i okresu jego zatrudnienia w C. J. K. w G. od dnia 08 września 2011 r. do dnia 07 września 2013 r.
- w dniu 10 marca 2011 r. oraz 23 kwietnia 2013 r. wydał płatnikowi składek zaświadczenie A1 o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej, dotyczące ubezpieczonego M. K. (1) i okresu jego zatrudnienia w C. J. K. w G. odpowiednio od dnia 10 marca 2011 r. do dnia 09 marca 2013 r. oraz od dnia 10 maja 2013 r. do dnia 09 maja 2015 r.

okoliczność bezsporna

W okresie od dnia 28 kwietnia do dnia 21 maja 2014 r. pozwany organ ubezpieczeniowy przeprowadził u płatnika składek C. J. K. w G. kontrolę, dotyczącą prawidłowości i rzetelności obliczania, potrącania i opłacania składek na ubezpieczenia społeczne oraz innych składek i wpłat, do których pobierania obowiązany jest pozwany organ ubezpieczeniowy, oraz zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. Kontrolą objęto okres od stycznia 2011 r. do grudnia 2013 r.

dowód: protokół kontroli z dnia 21 maja 2014 r. – k. 1-9 akt ubezpieczeniowych M. K.

W ramach powyższej kontroli ustalono, iż:

- w 2010 r. obroty płatnika w P. wynosiły 17.900 zł, zaś obroty osiągnięte na terenie N. 16.816 €
- w 2011 r. obroty płatnika w P. wynosiły 8.459,93 zł, zaś obroty osiągnięte na terenie N. 64.384 €

- w 2012 r. obroty płatnika w P. wynosiły 27.526 zł, zaś obroty osiągnięte na terenie N. 199.419,75 €
- w 2013 r. obroty płatnika w P. wynosiły 96.104,88 zł, zaś obroty osiągnięte na terenie N. 150.798,10 €

– zatem obroty osiągnięte na terenie Polski kształtowały się na poziomie niższym niż 25% całości obrotów przedsiębiorstwa.

dowód: protokół kontroli z dnia 21 maja 2014 r. – k. 1-9 akt ubezpieczeniowych M. K., odrębne zestawienia obrotów płatnika w latach 2010-2011 – k. 269 akt ubezpieczeniowych M. K., podatkowa księga przychodów i rozchodów płatnika za 2011 r. – k. 270-293 akt ubezpieczeniowych M. K., przesłuchanie płatnika przed pozwanym – k. 11v akt ubezpieczeniowych M. K., deklaracje podatkowe płatnika – k. 203-204 i k. 33-77 akt ubezpieczeniowych M. K.

W zakresie zatrudnianych pracowników, w 2012 roku płatnik zlecał pracownikom wykonywanie pracy w kraju i za granicą w następującym stosunku:

- styczeń 2012 r. – kraj: 5, eksport: 6, łącznie 11 osób
- luty 2012 r. – kraj: 4, eksport: 6, łącznie 10 osób
- marzec 2012 r. – kraj: 5, eksport: 6, łącznie 11 osób
- kwiecień 2012 r. – kraj: 5, eksport: 6, łącznie 11 osób
- maj 2012 r. – kraj: 5, eksport: 9, łącznie 14 osób
- czerwiec 2012 r. – kraj: 5, eksport: 10, łącznie 15 osób
- lipiec 2012 r. – kraj: 5, eksport: 8, łącznie 13 osób
- sierpień 2012 r. – kraj: 5, eksport: 10, łącznie 15 osób
- wrzesień 2012 r. – kraj: 4, eksport: 9, łącznie 13 osób
- październik 2012 r. – kraj: 4, eksport: 9, łącznie 13 osób
- listopad 2012 r. – kraj: 5, eksport: 10, łącznie 15 osób
- grudzień 2012 r. – kraj: 1 eksport: 6, łącznie: 7 osób.

W zakresie zatrudnianych pracowników, w 2013 roku płatnik zlecał pracownikom wykonywanie pracy w kraju i za granicą w następującym stosunku:

- styczeń 2013 r. – kraj: 3, eksport: 0, łącznie 3 osób
- luty 2013 r. – kraj: 1, eksport: 13, łącznie 14 osób
- marzec 2013 r. – kraj: 1, eksport: 11, łącznie 12 osób
- kwiecień 2013 r. – kraj: 1, eksport: 11, łącznie 12 osób
- maj 2013 r. – kraj: 1, eksport: 11, łącznie 12 osób
- czerwiec 2013 r. – kraj: 1, eksport: 11, łącznie 12 osób
- lipiec 2013 r. – kraj: 1, eksport: 12, łącznie 12 osób

- sierpień 2013 r. – kraj: 3, eksport: 10, łącznie 13 osób
- wrzesień 2013 r. – kraj: 4, eksport: 9, łącznie 13 osób
- październik 2013 r. – kraj: 4, eksport: 9, łącznie 13 osób
- listopad 2013 r. – kraj: 3, eksport: 11, łącznie 14 osób
- grudzień 2013 r. – kraj: 3 eksport: 10, łącznie: 13 osób.

dowód: protokół kontroli z dnia 21 maja 2014 r. – k. 1-9 akt ubezpieczeniowych M. K.

Pierwszą zaskarżoną decyzją nr (...) z dnia 25 lutego 2015 r. pozwany na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. (Dz. Urz. UE L 166 poz. 1 z 30.04.2014 r.), w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. (Dz. Urz. UE L 284 poz. 1 z 30.10.2009 r.) dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i Rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 465/2012 z 22 maja 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz (...) z dnia 12 czerwca 2009 r. dotycząca wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie dla pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym stwierdził, iż ubezpieczony K. Ł. (1) nie podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od dnia 01 grudnia 2013 r. do dnia 08 marca 2014 r., uchylając zaświadczenie dotyczące w/w z dnia 25 listopada 2013 r. za okres od dnia 01 grudnia 2013 r. do dnia 30 listopada 2015 r.

dowód: decyzja pozwanego nr (...) o ustaleniu nie istnienia obowiązku ubezpieczeń z dnia 25 lutego 2015 r. – k. 314-316 akt ubezpieczeniowych K. Ł.

Drugą zaskarżoną decyzją nr (...) z dnia 20 lutego 2015 r. pozwany na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. (Dz. Urz. UE L 166 poz. 1 z 30.04.2014 r.), w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. (Dz. Urz. UE L 284 poz. 1 z 30.10.2009 r.) dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i Rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 465/2012 z 22 maja 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz decyzja nr (...) z dnia 12 czerwca 2009 r. dotycząca wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie dla pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym stwierdził, iż ubezpieczony W. P. (1) nie podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od dnia 08 września 2011 r. do dnia 07 września 2013 r., uchylając zaświadczenie dotyczące w/w z dnia 15 września 2011 r. za okres od dnia 08 września 2011 r. do dnia 07 września 2013 r. – powielając w uzasadnieniu argumentację jak w decyzji powyżej.

dowód: decyzja pozwanego nr (...) o ustaleniu nie istnienia obowiązku ubezpieczeń z dnia 20 lutego 2015 r. – k. 384-385 akt ubezpieczeniowych W. P.

Trzecią zaskarżoną decyzją nr (...) z dnia 24 lutego 2015 r. pozwany na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. (Dz. Urz. UE L 166 poz. 1 z 30.04.2014 r.), w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. (Dz. Urz. UE L 284 poz. 1 z 30.10.2009 r.) dotyczące wykonywania

rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i Rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 465/2012 z 22 maja 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz decyzja nr (...) z dnia 12 czerwca 2009 r. dotycząca wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie dla pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym stwierdził, iż ubezpieczony M. K. (1) nie podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od dnia 10 marca 2011 r. do dnia 09 marca 2013 r. oraz od dnia 10 maja 2013 r. do dnia 09 maja 2015 r., uchylając zaświadczenia dotyczące w/w z dnia 10 marca 2011 r. za okres od dnia 10 marca 2011 r. do dnia 09 marca 2013 r. oraz z dnia 23 kwietnia 2013 r. za okres od dnia 10 maja 2013 r. do dnia 09 maja 2015 r. – powielając w uzasadnieniu argumentację jak w decyzji powyżej.

dowód: decyzja pozwanego nr (...) o ustaleniu nie istnienia obowiązku ubezpieczeń z dnia 24 lutego 2015 r. – k. 797-796 akt ubezpieczeniowych M. K.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ubezpieczeniowych oraz w aktach sprawy, których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności z urzędu. Ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dokumentację dostarczoną przez strony. Dowód z dokumentów zgromadzonych w sprawie w zakresie w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał za w pełni wiarygodny, gdyż dokumenty te nie budziły żadnych wątpliwości i nie były przez strony kwestionowane. Dowody w postaci dokumentów urzędowych Sąd ocenił na podstawie art. 244 § 1 k.p.c. ustalając, że skoro w toku procesu nie zostały skutecznie podważone, stanowią świadectwo tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Powyższe dowody układają się zdaniem Sądu w spójną całość, wzajemnie się potwierdzając lub uzupełniając. Nie były też kwestionowane przez strony i Sąd dał im wiarę w całej rozciągłości.

Równocześnie Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom ubezpieczonych W. P. (1) oraz M. K. (1), które to – jako spontaniczne, spójne i wiarygodne – w ocenie Sądu zeznania zasługują na walor wiarygodności w zakresie, w jakim posłużyły do stwierdzenia powyższego stanu faktycznego.

Na rozprawie w dniu 05 lipca 2016 r. pominął dowód z zeznań odwołującego się J. K. – co do których wskazywał on, iż wyłącznie sam posiada informacje istotne w sprawie, zatem jego przesłuchanie jest konieczne w sprawie, pomimo iż jednocześnie po otrzymaniu praktycznie każdego wezwania na rozprawę, przedkładał on zwolnienie lekarskie (m.in. k. 158, 168, 345, 356, 462, 472 akt sprawy) – co Sąd za uznał za świadome działanie mające na celu doprowadzenie do przedłużenia postępowania w kontekście przepisu art. 3 k.p.c. W opisywanej jednakże sytuacji wezwanie do wnioskodawcy zostało przesłane prawidłowo (punkt 6 na k. 476 akt sprawy, k. 480 i 483 akt sprawy) i odebrane przez niego osobiście, nie stawiał się on jednak na rozprawie, zaniechawszy jakiegokolwiek usprawiedliwienie tejże nieobecności. Wobec niestawiennictwa, Sąd dowód powyższy pominął (punkt 1 – k. 486 akt sprawy).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania płatnika składek J. K. nie są zasadne i z tego tytułu nie zasługiwały na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do określenia ustawodawstwa właściwego dla podlegania ubezpieczonego ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym ubezpieczonych K. Ł. (1), W. P. (1) oraz M. K. (1) w związku z pracą świadczoną przez tegoż na rzecz płatnika składek J. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w G. w okresie wynikającym w przypadku każdego z ubezpieczonych z zaskarżonej decyzji w ramach delegacji do pracy na budowach realizowanych w N. w kontekście kwestionowania przez pozwanego organu rentowego spełnienia przez pracodawcę zainteresowanego warunku normalnego prowadzenia działalności na terenie Polski, czyli kraju, w którym firma ma siedzibę - w rozumieniu przepisu art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 166 poz. 1 z 30 kwietnia 2004 r.), dalej: rozporządzenie nr 883/2004. Spełnienie przez zainteresowanego pozostałych przesłanek wynikających ze wskazanego przepisu nie było sporne między stronami.

Na wstępie rozważań podkreślić należy, iż jednym z fundamentów wspólnotowej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego jest zasada stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa. Zasada ta została wyraźnie zapisana w rozporządzeniu nr 1408/71 (art. 13 ust. 1), jak i w rozporządzeniu nr 883/2004 (art. 11 ust. 1). Szereg norm kolizyjnych, zamieszczonych w obu rozporządzeniach, służy wyłonieniu właściwego ustawodawstwa, przy czym podstawowym łącznikiem było i jest miejsce wykonywania pracy, a więc przede wszystkim zastosowanie znajduje ustawodawstwo kraju, w którym faktycznie pracownik świadczy pracę.

Przepisy dotyczące ubezpieczenia pracowników delegowanych wprowadzają wyjątek od ogólnej zasady terytorialności podlegania systemowi ubezpieczeń społecznych państwa, w którym jest wykonywana praca (lex loci laboris). Zgodnie z art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004 osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swoją działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego pod warunkiem, że przewidywany czas pracy nie przekracza 24 miesięcy (według poprzedniego rozporządzenia 12 miesięcy) i że osoba ta nie jest wysłana, żeby zastąpić inną osobę. Aby jednak korzystać z dobrodziejstwa tego przepisu pracownik delegowany oraz zatrudniające przedsiębiorstwo spełnić muszą szereg dodatkowych warunków zapisanych w aktach prawnych niższego rzędu (Decyzji Komisji Administracyjnej nr 181 z 13 grudnia 2000 r. dotyczącej interpretacji art. 14 ust. 1 i art. 14a ust. 1 i 14b rozporządzenia 1408/71, zastąpionej Decyzją Nr (...) z 12 września 2009 r.), jak też sformułowanych w orzecznictwie ETS (wyrok z dnia 10 lutego 2000 r., C-202/97).

Natomiast obowiązujące od dnia 1 maja 2010 r. rozporządzenie wykonawcze 987/2009 wskazuje, że w celu stosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 sformułowanie "który normalnie tam prowadzi tam swoją działalność" odnosi się do pracodawcy zazwyczaj prowadzącego znaczną część działalności, innej niż związana tylko z zarządzaniem, na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę, z uwzględnieniem wszystkich kryteriów charakteryzujących działalność prowadzoną przez dane przedsiębiorstwo, przy czym kryteria te powinny zostać dopasowane do cech specyficznych pracodawcy i profilu prowadzonej działalności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2010 r., II UK 378/09).

Dodać nadto trzeba, że według opracowanego przez Komisję Administracyjną d/s Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego (zob. kompetencje Komisji z art. 71 i 72 rozp. 883/2004) "Praktycznego przewodnika w dziedzinie oddelegowania do Państwa UE, EOG i Szwajcarii", zawierającego wskazówki dla potrzeb wystawiana przez instytucje ubezpieczeniowe formularzy E 101, zaskarżona decyzja jest pośrednio związana z odmową wystawienia takiego zaświadczenia, podstawowym kryterium jest wielkość obrotów w kraju przedsiębiorcy delegującego, która powinna być w kraju macierzystym wyższa, niż 25%. Przewodnik ten, jak zasadnie wskazuje skarżący, nie ma wprawdzie charakteru wiążącego, lecz - co należy podkreślić - choć nie jest aktem normatywnym może być i tak jest traktowany jako źródło wykładni autentycznej przepisów rozporządzenia oraz stanowi rodzaj kodeksu dobrych praktyk w zakresie delegowania.

Ponadto wskazać należy, iż Praktyczny przewodnik stanowi punkt odniesienia oraz źródło dokonywania wykładni autentycznej prawa wspólnotowego – na co wskazuje uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2011 r., II UK 35/11. Sąd Najwyższy stwierdził bowiem, iż wprawdzie zarówno Decyzja Komisji Administracyjnej do spraw Zabezpieczenia Społecznego Pracowników Migrujących Nr 181 z 13.12.2000 r. w sprawie interpretacji art. 14 ust. 1, art. 14a ust. 1 oraz art. 14b ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71 w zakresie ustawodawstwa właściwego dla pracowników delegowanych oraz osób pracujących na własny rachunek tymczasowo wykonujących pracę poza terytorium Państwa właściwego (Dz. Urz. WE z 14.12.2001 r., L 329, s. 73, jak i Przewodnik praktyczny nie są aktami normatywnymi, ale są traktowane jako źródło wykładni autentycznej przepisów rozporządzenia 1408/71 i chociaż z jednej strony stwierdza się, że zaprezentowana w nich wykładnia nie jest wiążąca (wyroki TS z 5.12.1967 r. Nr 19/67 w sprawie (...) i z 14.5.1981 r. Nr 98/80 w sprawie(...)), to z drugiej interpretacja rozporządzenia przez Komisję jest akceptowana w praktyce, czego przykładem jest orzecznictwo ETS (wyrok z 26.1.2006 r., C-2/05 w sprawie Rijkdienst voor Sociale Zekerheid c. Herbosch Kiere i z 10.2.2000 r., C-202/97 w sprawie Fitzwilliam; także

T. Bińczycka-Majewska, Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego w linii Europejskiej, Kraków 1999 r., s. 487 i nast.). Zgodnie bowiem z art. 81 lit. a rozporządzenia 1408/71 uprawnienia w zakresie wykładni są wykonywane bez uszczerbku dla władz, instytucji i osób zainteresowanych do korzystania z procedur i sądownictwa przewidzianych przez ustawodawstwo państw członkowskich, przez niniejsze rozporządzenie i przez Traktat. Nie stoi to jednak na przeszkodzie możliwości przyjęcia przez sąd krajowy interpretacji przepisów rozporządzenia zaprezentowanej w Decyzji czy w Przewodniku praktycznym i powołania jej w uzasadnieniu swego orzeczenia.

Reasumując, o podleganiu właściwemu systemowi zabezpieczenia społecznego pracowników oddelegowanych, oprócz formalnych więzi pozostawania w stosunku pracy pomiędzy pracownikiem i przedsiębiorstwem wysyłającym oraz przynależności do porządku prawa pracy państwa delegującego w zakresie zawierania umów o pracę, podejmowania decyzji w przedmiocie rodzaju pracy, wynagradzania za jej wykonywanie i zwalniania pracowników, przesądza prowadzenie przez pracodawcę zwykłej (normalnej) działalności godnej odnotowania w państwie wysyłającym, w którym ma zarejestrowaną siedzibę.

Stan faktyczny ustalony przez Sąd Okręgowy w sprawie na podstawie zebranego materiału dowodowego wskazuje, iż:

- ubezpieczony K. Ł. (1), urodzony w dniu (...), był zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) w G. w okresie od dnia 30 września 2013 r. do dnia 08 marca 2014 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarza przy produkcji kanałów wentylacyjnych i kształtek – najpierw na podstawie umowy na trzymiesięczny okres próbny, następnie na czas nieokreślony. W umowie o pracę z dnia 30 września 2013 r. wskazano wprost, iż ubezpieczony zatrudniony został do wykonywania kontraktu w T. (N.) oraz w P.. Faktycznie zaś ubezpieczony wykonywał pracę na rzecz płatnika składek wyłącznie w N..
- ubezpieczony W. P. (1), urodzony w dniu (...), był zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) w G. w okresie od dnia 25 lipca 2011 r. do dnia 05 listopada 2013 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarza-spawacza przy produkcji kanałów wentylacyjnych i kształtek – najpierw na podstawie umowy na trzymiesięczny okres próbny, następnie na czas nieokreślony. W obydwu umowach o pracę wskazano wprost, iż ubezpieczony zatrudniony został do wykonywania kontraktu w T. (N.) oraz w P. – faktycznie pracował wyłącznie w T.. Faktycznie zaś ubezpieczony wykonywał pracę na rzecz płatnika składek wyłącznie w N..
- ubezpieczony M. K. (1), urodzony w dniu (...), był i pozostaje nadal zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) w G. łącznie od lat 90. XX wieku, w tym w okresie od dnia 11 września 2008 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza-montera przy produkcji kanałów wentylacyjnych i kształtek – najpierw na podstawie umowy na trzymiesięczny okres próbny, następnie na czas nieokreślony. Dodatkowo, ubezpieczony pełni funkcję brygadzysty – nadzorował innych monterów instalacji. W obydwu umowach o pracę wskazano wprost, iż ubezpieczony zatrudniony został do wykonywania kontraktu w T. (N.) oraz w P.. Faktycznie zaś ubezpieczony wykonywał pracę na rzecz płatnika składek wyłącznie w N..

Co istotne, płatnik składek w żadnym zakresie nie udowodnił, jako by ubezpieczeni w jakimkolwiek zakresie wykonywali pracę na terenie Polski – a jedynie to, iż wystąpił do pozwanego i ubiegał się o poświadczenie ustawodawstwa w zakresie polskiego zabezpieczenia społecznego za okresy wskazane dla każdego z nich w spornych decyzjach (zaświadczenia takie wnioskodawca uzyskał – po czym spornymi decyzjami pozwanego zostały one uchylone). Faktycznie zaś ubezpieczeni – jak zeznali to wprost na rozprawie W. P. (1) oraz M. K. (1) – wykonywali pracę na rzecz płatnika składek wyłącznie w N. i zaprzeczali wykonywaniu tejże pracy na terenie Polski.

Okres delegowania pracownika bezopornie był krótszy niż 24 miesiące, a postępowanie dowodowe nie wykazało, aby zainteresowany został oddelegowany w celu zastąpienia w pracach innego pracownika.

Jak wskazywał w uzasadnieniu spornej decyzji organ rentowy, powyższe nie jest jednak wystarczające dla uznania, iż zachodzą przesłanki dla ustalenia podlegania polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego przez tegoż pracownika. Na podstawie sprawozdań (zestawień) danych o wysokości osiągniętych przychodów wynikających z podatkowej księgi przychodów i rozchodów, jak również zestawień przedłożonych przez płatnika oraz jego deklaracji

składanych w urzędzie skarbowym wynika wprost – na co wskazywał organ rentowy – że na terytorium Polski przychody w okresie wskazanym w decyzji były zdecydowanie niższe niż osiągnięte na terenie N..

Ustalono bowiem, iż w 2010 r. obroty płatnika w P. wynosiły 17.900 zł, zaś obroty osiągnięte na terenie N. 16.816 €; w 2011 r. obroty płatnika w P. wynosiły 8.459,93 zł, zaś obroty osiągnięte na terenie N. 64.384 €; w 2012 r. obroty płatnika w P. wynosiły 27.526 zł, zaś obroty osiągnięte na terenie N. 199.419,75 €; w 2013 r. obroty płatnika w P. wynosiły 96.104,88 zł, zaś obroty osiągnięte na terenie N. 150.798,10 €. Powyższe oznaczają, iż obroty osiągnięte przez płatnika J. K. na terenie Polski kształtowały się na poziomie niższym niż 25% całości obrotów przedsiębiorstwa.

W ocenie organu, powyższe oznacza, iż nie został spełniony przez spółkę warunek normalnego prowadzenia działalności w P. jako kraju, w którym podmiot ma siedzibę. Tym samym w okresie wykonywania pracy za granicą nie mają w stosunku do ubezpieczonego zastosowania polskie przepisy dotyczące zabezpieczenia społecznego i powinien on, zgodnie z generalną zasadą z art. 11 ust. 3a rozporządzenia 883/2004, podlegać przepisom prawnym w państwie wykonywania pracy – zatem w N..

Jak wskazuje judykatura, w ocenie, czy przedsiębiorstwo delegujące prowadzi znaczną część działalności w kraju delegowania, istotnym kryterium (tj. utrwalonym i aktualnym jako kryterium racjonalnie sprawdzalne) jest kryterium obrotu odwołujące się do skali działalności przedsiębiorstwa. Obrót krajowy na poziomie 25%, które to kryterium jest kwestionowane przez skarżącego, odnosi się dla wszystkich państw Unii i w tym wyraża się jego uniwersalny walor jako jednakowego punktu odniesienia dla wszystkich adresatów (firm, przedsiębiorstw) z wielu różnych państw. Taki poziom wymaganego obrotu odpowiada regulacji prawnej, adresowanej do pracodawcy zazwyczaj prowadzącego znaczną część działalności, innej niż działalność związana z samym zarządzaniem wewnętrznym na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04 czerwca 2014 r. w sprawie II UK 550/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 października 2014 r., III AUa 2945/13).

Powyższe potwierdza także orzecznictwo ETS (por. sprawa S. M. przeciwko C. P. d' A. M. - wyrok ETS z dnia 17 grudnia 1970, sygn. 35/70, (...); sprawa F. - wyrok ETS z dnia 10 lutego 2000 r., C-202/97, (...) (...) - (...); sprawa P. - wyrok ETS z dnia 9 listopada 2000 r., C-404/98, (...) 2000/11A/I- (...)). Szczególne znaczenie w tej kwestii należy przypisać stanowisku wyrażonemu w sprawie F., w którym przyjęto, że warunek zwykłego wykonywania swej działalności w pierwszym państwie, jest spełniony jeżeli przedsiębiorstwo stale wykonuje znaczącą działalność w państwie, w którym ma siedzibę. Tak więc stanowisko, że obrót stanowi istotne kryterium odwołujące się do skali działalności przedsiębiorstwa, można uznać za utrwalone i aktualne, jako kryterium racjonalnie sprawdzalne. Przekładając to na okoliczności sprawy, należy uznać, że skoro wymagany jest obrót na poziomie 25% w kraju delegowania, a więc jednej czwartej całego obrotu, to po pierwsze dotyczyć to może jedynie przedsiębiorstwa działającego w danym państwie, a po drugie, przedsiębiorstwa z wymaganą granicą obrotu, który co do zasady nie pozwala na dowolne odejście poniżej tak określonej skali.

Kontestację pozwanego jak w zaskarżonej decyzji o braku spełnienia powyższego wymogu uzyskiwania 25% obrotu w państwie delegującym (w rozpatrywanej sprawie – w P.) należy uznać w okolicznościach przedmiotowej sprawy za uzasadnioną – co wynika z przytoczonych wyżej wartości obrotu, jak również stosunku ilości pracowników wykonujących pracę w P. oraz z granicą w N.. Okoliczności tej nie de facto nie kwestionował skarżący.

Pogląd powyższy potwierdza także stanowisko doktryny, wskazujące, iż w przypadku obrotów należy podkreślić, iż w dalszym ciągu ok. 25% łącznych obrotów w kraju delegowania (w tym wypadku – w P.) może być wystarczającym wskaźnikiem świadczącym o tym, że pracodawca normalnie prowadzi tam działalność (Magdalena Kostrzewa w Meritum. Ubezpieczenia społeczne 2012, red. Jerzy Kuźniar, Wolters Kluwer 2012, s. 589).

Zatem, co należy podkreślić, w spornym okresie gros działalności płatnika realizowanej było na rynku niemieckim. Okoliczności powyższej w żadnej mierze nie zmienia ani nie podważa szeroka dokumentacja dotycząca umów zawieranych przez płatnika z podmiotami (...) (umowy, faktury – składane tak do pozwanego, jak i przed

Sądem) – bowiem, jak wskazano wyżej, znaczenie rozstrzygające ma w tym zakresie kwestia tego, jakie obroty generuje działalność płatnika składek na terytorium poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Co więcej, płatnik składek J. K. w jednym z pism kierowanych do pozwanego (pismo z dnia 11 sierpnia 2014 r., kierowane do dyrektora oddziału pozwanego w G. – k. 258-266 akt ubezpieczeniowych M. K.) wprost przyznał, iż w momencie składania do organu ubezpieczeniowego wniosków o poświadczenie ustawodawstwa w zakresie ubezpieczenia społecznego „pozostawał on w perspektywie” (k. 259 akt ubezpieczeniowych M. K.) zrealizowania umów, jakie zawarł z polskimi kontrahentami, i tylko na podstawie własnych założeń planował uzyskanie na rynku krajowym (polskim) obrotów powyżej 25% całości osiągniętych przez prowadzone przez niego przedsiębiorstwo, łącznie z zagranicznymi – co, jak wynika z dokonanych przez pozwanego wyliczeń, opartych na przedłożonych przez skarżącego dokumentach, nie doszło do skutku z uwagi na brak zleceń, co w efekcie wpłynęło negatywnie na wysokość obrotów osiągniętych przez przedsiębiorstwo w P.. Tym niemniej, fakt niezrealizowania przez płatnika prognoz co do rozmiaru planowanego obrotu prowadzonej działalności, zdaniem Sądu Okręgowego w żadnej mierze nie uchyla w związku z powyższym – opisanego uprzednio – obowiązku uzyskania w kraju delegowania (w P.) 25% ogólnego obrotu.

Kryterium obrotu w ocenie Sądu Okręgowego uzupełnia także stwierdzenie, że pracodawca w kraju w spornym okresie zatrudniał mniejszą ilość pracowników, niż w delegacji zagranicznej (stan zatrudnienia [osoby] w aspekcie porównawczym ilości pracowników wykonujących pracę w P. do ilości pracowników wykonujących pracę poza granicami Polski) oraz, o czym była mowa wyżej, że ilość umów realizowanych w kraju siedziby skarżącej spółki była niewielka w stosunku do całości realizowanych kontraktów.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Okręgowego z punktu widzenia pracodawcy i obowiązującej w niniejszym procesie zasady ciężaru dowodu (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.), skarżący J. K. nie udowodnił, aby wymagana część działalności gospodarczej była prowadzona w P. w wymiarze, który pozwałaby na ustalenie uzyskiwana na tej podstawie na terenie Polski co najmniej 25% całości obrotu w spornym okresie – co wynika wprost z przedłożonych przez spółkę dokumentów – a nadto znajduje odzwierciedlenie także w zestawieniu pracowników wykonujących pracę w P. i za granicą.

Okoliczności te pozwalają na przyjęcie, iż w spornym okresie spółka zdecydowaną większość działalności prowadziła za granicą – wysyłając (delegując) w tym celu pracowników z Polski m.in. do N., jak to miało miejsce w przypadku ubezpieczonych K. Ł. (1), W. P. (1) oraz M. K. (1).

Podsumowując, zdaniem Sądu Okręgowego podzielić należy stanowisko pozwanego organu ubezpieczeniowego, iż płatnik składek J. K. nie wykazał spełnienia kryterium koniecznego tj. nie wykazał spełnienia warunku normalnego prowadzenia działalności na terenie Polski czyli kraju, w którym firma ma siedzibę w rozumieniu przepisu art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004. W konsekwencji nie znajduje w przedmiotowej sprawie zastosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004, ustanawiający wyjątek od wyrażonej w art. 11 ust. 3a rozporządzenia 883/2004 zasady miejsca wykonywania pracy jako czynnika decydującego o zastosowaniu danego ustawodawstwa. Zasadnie zatem pozwany organ przyjął, brak podstaw dla ustalenia podlegania przez ubezpieczonych ustawodawstwu polskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego w spornych okresach wskazanych w treści dotyczącej każdego z nich decyzji, jako że w odniesieniu do odwołującego nie zostały spełnione warunki do uznania go za zakład delegujący pracowników na terytorium N., określone w art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. w związku z postanowieniami Decyzji Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Zabezpieczenia nr A2 z dnia 12 czerwca 2009 r. dotyczącej interpretacji art. 12 rozporządzenia 883/2004 - co skutkowało przyjęciem, że ubezpieczeni w spornym okresie podlegali w zakresie zabezpieczenia społecznego przepisom państwa, w którym wykonywali pracę.

Reasumując, Sąd Okręgowy w punkcie I wyroku na podstawie cytowanych przepisów oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania skarżącego J. K. jako niezasadne.

W punkcie II wyroku Sąd Okręgowy, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w związku z § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 3 ust. 1 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 z późn. zm.), zgodnie z wnioskiem pełnomocnika pozwanego (k. 121, 291 i 423 akt sprawy), obciążył skarżącego J. K. jako stronę przegrywającą, kosztami zastępstwa procesowego pozwanego organu w kwocie 180 zł, zasądzając je w stawce minimalnej, biorąc pod uwagę rodzaj i stopień zawłości sprawy, nakład pracy pełnomocnika oraz jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i dokonania jej rozstrzygnięcia.

SSO Bożenna Zalewska